

VRIE SCHUUNE GAZETTE VAN DE VIEZE GASTEN VEUR DE BRUGSE PUURTE

Ons Kommeere

Extra dik nummer: de 24 uur van de Brugse Poort

schrijfcub en fotocub van
Bij' De Vieze Gasten
Haspelstraat 31 9000 Gent

Redactie & fotografie:

De Schuinschrijvers & Fixatief

Schrijvers:

Erik, Roger, Nathalie, Greta, David,
Davy, Freddy, Els, Koen, Jessica,
Markass, Roger

Fotografen:

Tijs, Elza, Anne, Karen, Freddie, Freddy,
Roger, Wim, Markass, Katelijne, Bart,
Lia, Chris, Marie

Eindredactie:

Iedereen

Opmaak:

Karlos

Met steun van:

Hier ligt hij dan voor u ons werksuik, ons pareltje. Het heeft ons bloed zweet en tranen gekost extra dik en in kleur. U merkt het we hebben ons eens laten gaan. Tja dat komt ervan als je onze reporters 24u aan één stuk in de buurt dropt. Startschot werd gegeven op vrijdag 29 oktober om 12 uur. Zaterdagmiddag 30 oktober om 12 uur gingen de pennen dicht en de foto's stelden uit. De 24 uur van de Brugse Poort wil een stuk tegendraads zijn. Flitsende beelden en kortstondige impulsen, zo kennen we de wereld van vandaag. De mensen bij Fixatief en de Schuinschrijvers willen het net andersom: volg je onderwerp gedurende lange tijd en dompel je er volledig in onder. Pas dan leer je de dingen uit je eigen omgeving echt kennen en bekijk je de wijk waarin je woont op een diepere manier en met een frisse blik. Of hoe oppervlakkig kijken en vooringenomenheid plaats maken voor ontdekkingen en een anders beleven. Net omdat we de tijd laten meewerken, zelfs laten inwerken. Een visie die misschien wat dieper gaat dan het gewone rechttoe rechtaan denken en kijken van alledag.

Allemaal medebewoners van dezelfde wijk, vormt de Brugse Poort het werkkterrein van het fotocollectief en de schrijfcub. Dat is niet anders voor deze '24 uur van de Brugse Poort'. Dit initiatief gaat over bewoners die hun wijk écht willen kennen, haar binnenste buiten keren, en benieuwd zijn hoezeer er de nacht van de dag verschilt. De Brugse Poort met haar rijkdom aan mensen, culturen, kleuren, smaken ... noem maar op. De schoonheid, de lelijkheid. Met deze marathon wordt dit alles in woord en beeld gegoten door de bewoners zelf.

Omdat het nogal moeilijk is om al dit leven in zwart-wit te tonen; de lichtjes in de blokken op de Leiekaai of de Groene vallei, de zonsopgang en -opgang, de fonkelende ogen van de voorblijgers, ... kozen we ervoor om een luxe-editie uit te geven in kleur en extra dik. Ah ja, want 24u in de Brugse Poort, dat krijg je niet zomaar op 30 pagina's nieuwjaar.

Voor de vaste Ons Kommeere fans: de vaste rubrieken werden behouden, er werden zelfs nog wat nieuwtjes heet van de naald aan toegevoegd. Geniet ervan...

INHOUD ONS KOMMEERE JAARGANG 2010 NUMMER 2

't is wijs om weer thuis te komen (deel 6)	3-4	De 10 verschillen aflevering 11	43
Explosieve knal in de Gentse Poort	4-5	Gerald	44
Stilstaan	4	De zeven verschillen	45
De lift	6-7	De Vuilbak van Ons Kommeere	46-47
24 uur van de Gentse Poort	8-42	De Bink van de maand	48

'T IS WIJS OM WEER THUIS TE KOMEN (6)

vorige vrijdag liep het toch wel even uit de hand. Billy was duidelijk over zijn toeren. Echt niet gewoon voor zijn doen. "Foxyx verdomme jong! Er zit een wilde kat in mijn huis en ik krijg ze niet buiten! We moeten d'er iets mee doen, maar ik kan ze niet vangen!" Ik zag de schrammen met bloed op Billy's handen en aangezicht en wist dat het ernstig was. Het dier had reeds lelijk huisgehouden. De woonkamer was een slagveld vol scherven van Billy's verzameling vazen en porselein.

"Waar heeft dat krenge zich nu weer verstopt, daarnet zat ze onder de kast!"

"Billy ze is in de schoorsteen gekropen!" Ik zag haar dikke poot waarmee ze zich vastklampte in haar schuilplaats. Het beest zat duidelijk in het nauw en vond de vluchtweg niet meer. We moesten iets vinden om die kat buiten te krijgen. Met de stofzuiger dacht ik misschien. Maar niks lukte.

Ten einde raad hebben we de brandweer gebeld. Met hun grote wagens stonden ze in ons klein straatje. "Hy folks, hier zijn wij! Waar is het poesje?" Ze hadden er duidelijk plezier in, die stoere jongens. En het lukte. Een jonge kerel van het team had de kat meteen bij haar nekvel. Met handschoenen uiteraard. Hij had blijkbaar reeds ervaring in het spel. En plots bleek het wilde beest niet meer zo groot en gevaarlijk. De poes was zelfs lieflijk en aanbaar.

Een paar weken terug vertelde ik mijn kalenderverhaal aan Billy onze buurman. We zien elkaar zo nu en dan aan de deur in ons straatje en soms ook binnen. Dan drinken we een pintje en gaan de verhalen over het dagelijkse leven in de buurt over de tong. Zegt Billy tegen mij aan tafel: "Vrouwen jong, 't is 't één en 't ander, ge kunt ze niet zonder handschoenen aanpakken. Maar katten Foxyx, daar moet ge van opletten. Die hebben zeker zeven levens. 't Zijn geen gewone beesten." Katten. Ge moet weten dat onze wijk de Brugse Poort de mooiste dierenruin is waar deze schone lieve beestjes vrolijk en in het wild dag en nacht voor animo zorgen.

De dagen passeerden en we hadden veel plezier zoals we zijn, want zo gaat dat in ons straatje. Maar

Billy heeft ook een scheurkalender in de keuken. Voorbijje vrijdag was de spreuk des levens op de achterkant van het blaadje "Wanneer de kat voor haar zelfden muist, dan muist ze nauw".

Ik had weer iets om over na te denken.

Koen V.

8. 10. 2010

IN DE BRUGSE POORT

Ravage in de straat en effect op de bewoners

"Er was een probleem met de LPG-tank. Een klusje dat in een paar tellen geklaard was..... En dan.....

Boem!.....BIG!!..... BANG!!!

Enkele seconden later strompel ik verbijsterd naar buiten..... Hoe kon dit in godsnaam gebeuren?"

"Ik kom mijn straat in gewandeld met mijn boodschappen. Er hangt een enorme grijze stofwolk voor mij en ik zie plots een man uit die wolk tevoorschijn komen... Waar ben ik?"

"Ik sta mijn koertje te dwelen en ineens is er die knal! Dan een gerinkel van glas! Wat heeft onze kat nu weer uitgespookt?"

"Een knal, een zware dreun, gekletter... en dan ...na een ijzige stilte, hoor ik mijn burens gillen op straat. Wat gebeurt hier allemaal?"

"Ik krijg telefoon op mijn werk. Ik hoor dat het huis op nummer 89 is ontploft. Ik kan mijn oren niet geloven en denk dat het niet serieus is, een grap of zo."

"De politie en de brandweer zijn snel ter plaatse. Wij staan nog verward rondom ons te kijken, wanneer zij volop in actie schieten! Je moet die mannen eens bezig zien! Wat een professionalisme! En de mensen van slachtofferhulp, die iedereen met een bemoedigend woord en één en al vriendelijkheid te hulp komen."

"Ik fiets naar huis na het werk. Ik schrik van wat ik zie. Surrealistisch bijna. Ik mag mijn huis niet in. Ik wil mijn burens zien. Ik wil weten hoe het met hen gaat. Ik wil weten wat er gebeurd is."

"Geen gewonden?...Hoe kan dat, die man is vanonder het puin gekropen?... En ook de kat kwam iets later versuft de straat op?... Het is een wonder."

"

Blijvend buurtgevoel?

"Zullen al die mensen die nu zo met ons meeleven, binnen twee maanden nog aan ons denken? Aan wat ons nog te wachten staat?"

"Hoe lang zal het duren tot alles weer in orde is?"

"Wil ik hier nog blijven wonen?"

"Wil ik hier nog terug komen wonen?"

"Wat komt er in de open ruimte?"

"Hoe ziet de straat er binnen een jaar uit?"

"Kunnen we deze leegte herstellen?"

"Hoe stabiel is het fundament?"

"Wie worden onze nieuwe burens?" of "Komen de oude nog terug?"

En wat als het mij overkomt? Of jou?

Eén ding is zeker, niets veegt onze herinneringen zomaar van de kaart.

En wat wij geloven: het hart van deze buurt en zijn bewoners klopt nog even levendig.

Jessica en Nathalie

"Wat een medeleven, samenhorigheid en eensgezindheid in onze straat!"

"Zo'n ongeluk brengt de mensen toch weer voor even bij elkaar, hoor!"

"Geen slecht woord meer over de flikken. Die staan hier nu al twee dagen continu aan de rand van het afgesloten gebied, om de ramptoeristen op een afstand te houden."

"Ongelooflijk hoe die mannen van de afbraak te werk gaan. Wat een omzichtigheid! Wat een geduld! Stap voor stap om te kijken wat er nog te redden valt"

"En dan zijn er nog de Zusters en al die andere, niet getroffen bewoners van de straat! Iedereen draagt zijn steentje bij om te helpen!"

"Wat vreselijk. Onbeschrijflijk. Een helse dreun. Jarenlange renovatie op nog geen minuut tegen de vlakte. Alle moeite om zorgvuldig zoveel mogelijk spullen te redden zomaar verloren."

"Hoe moeten wij nu verder? Wat kunnen we nog uit dit puin redden? Kunnen we onze foto's nog terugvinden?"

Stilstaan ...

Asgrauw als een stofwolk
Een schim uit de nevel
De biffere smaak van koffie
Wanhopig overheersend
De warmte van een dampende
kop soep
Toegewijd troostend

Oorverdovend en snijdend lawaai
De schoonheid van een
onaangestast schilderij,
nu verdwenen onder het PUIN
Een woestenis van steen, gruis en
emotie

Angst ...
Allesomvattend
Stilte ... even toch ...
Uitputting
Niets!

HOOP...
En dan staat hij weer rechtop.
Het leven gaat zijn gang.

La Pescadita

de UPS & DOWNS in Residentie Groene Vallei

Sturing: zelf 24 uren onafgebroken op pad in de wijk waren we best benieuwd hoe de Brugspoorteling die uren zou invullen. We kozen voor 'elevator pitches', dat zijn korte liftgesprekken van slechts enkele verdiepingen lang. Hoe je dat doet? Je knijpt in een lift en wacht tot iemand de lift tot zich laat komen. Met die mens ga je een kort gesprek aan. Zo kom je automatisch bij een andere verdieping aan. We hadden een babbel met zo'n 30 bewoners en 1 hond van het flatgebouw in één uur en één minuut tijd. Met als hoogtepunt een... waar hoogtepunt... Een verslag van boven naar beneden en terug naar boven.

TIP: knip de gesprekjes allemaal uit en stel zelf dialogen samen die nooit hebben plaatsgevonden (maar wel hadden kunnen gebeuren).

8	Chantal met man en twee kindjes Ronda en Tané	Chantal: "Ik heb gewerkt en net de kindjes afgehaald van school." Ronda: "En wij hebben gezwommen op school, dat doen we graag!"
9	Rowan en Elli (hond)	Rowan: "Ik vrees dat het alleen studeren wordt, nu."
9	Frederic	"Ik ben elders aan het verbouwen. Vanmiddag heb ik al een vloer uitgebroken in dat huis en nu ga ik wat rusten, zie."
11	Boudi, Kevin en Weri	Boudi: "Ik ga nu met mijn twee vrienden hier wat sporten in den Boso. We spelen tennis."
7	Laura	"Ha, ik heb vanavond een leuke reünie met reisgenoten van onze reis naar Thailand. Voor de rest ga ik dit weekend nog studeren, slapen en met de trein naar mijn ouders in het verre Limburg. Ik studeer orthopedagogie. Dàdàg!"
8	Marie-Madeleine	"Vanavond ga ik naar zaal Nova in Wetteren, genieten van een voorstelling. Ik ga dikwijls eens naar de Nova."
TV	Annie	"Commiskes doen, koken, wassen en dragen."
4	Josette	"Mens, ik ben op van de zemels. Mijn achterleukind gaat geboren worden, maar 't is eigenlijk nog wat te vroeg. Allé, ze zeggen ons nu pas dat er dringend een keizersnee aan te pas moet komen."
		Annie: "Alle jong, Josette, 't beste, hé, 't zal allemaal wel goed komen."
12	Roland	"Tja, wat doe nen mens op die dagen? Naar 't kerkhof gaan, zeker?"
9	Anne-Marie en zoon Dirk	Anne-Marie: "Wij komen juist van 't kerkhof en ik ga nu nog wat TV kijken."
11	Grégoirie	"Bwah, wat op straat gaan lopen, zeker? En morgen gaan voetballen. Ik speel bij KV Gent. Dat is in Gentbrugge."
7	Michel	"Meneer, ik ben ekk al 83 jaar en 'k sukkel mee mijn gezondheid. Wat zou ekk nog moeten doen, hé? Dag, hé!"
11	Grégoirie (bis)	Met een zware doos die hij met de voet de lift in duwt. We ontwaren indianengerief en stellen geen vragen. ...

11	Machtelt (met een t vanachter)	"Een gesprek? Ge weet zekerst niet hoe weinig tijd wij hebben? Ik doe aan thuisverpleging en dat is echt vliegen van hier naar ginder. Ik ben vanmiddag begonnen om twee uur met wat telefoons te beantwoorden. En nu, sinds vier uur ben ik op de baan voor verzorging. Saluut!"
2	Johan en Gerda	Johan: "t, Belangrijkste vandaag? Wij hebben daar juist samen een lekkere pannenkoek gegeten. En 't heeft ons gesmaakt, jazekeer!"
12	Penda	"Ik ben iets gaan drinken met mijn vriend en daama hebben we samen een film gekeken."
9	Dirk (bis)	"Ik ga morgenvroeg naar de markt in Wachteleke. En vanavond wordt het gewoon tv kijken. En nu kom ik dus van mijn ma. Ik bezoek haar iedere week ne keer."
4	Josette (bis)	"Gôh, jong, nog altijd geen nieuws, ze. Ik vind dat een echte schande van Sint-Lucas. Allé, jong, pas nu beslissen voor een keizersnee. Dat hadden ze toch al vroeger kunnen zien, toch?"
6	Josette (tris)	"Tja, ik kom, juist van mijn buurvrouw. Een mens kan daar blijven over zagen, maar 't zal nie veel helpen, zekerst. Tja..."
13	Martijn	"Ik ben vanmiddag met mijn vader gaan eten. Straks ga ik nog mijn dochter ophalen van school en boodschappen doen in de Colruyt. En vanavond naar de fitness. En morgenvroeg? Dan ga ik patrijzen halen om klaar te maken."
8	Evelyne	"Oei, ik heb veel afspraken. Ik heb mijn dochterke afgehaald, ben naar 't OCMW geweest en daarna een bezoek gebracht aan de therapeutische thuisbegeleiding. En vanavond ga ik uit naar de NOX. De Rode Loper dat ze zeggen, ge kent dat wel, hé?"
14	Poolse man	"Sorry, ik Polski, sorry."
6	Maria	"Ik heb mijne was opgehangen en ga nu nog wat tv kijken en eten. En morgen heb ik een afspraak met mijn kapper."
10	"Monsieur NON"	 (gekeerde rug, wel beeld, maar geen klank) ...
12	Anne-Marie	"...Koken en tv kijken. En morgen ga ik een pakketje naar de Post dragen en enkele huishoudelijke taken doen. En morgen een bezoek aan mijn schoonheidsspecialiste."
16	Nathalie	"Vanavond ga ik wat koken voor vriendinnen. Ik werk in een pâtisserie. Maar kom gerust eens binnen bij mij. Ge hebt hier een prachtig zicht over Gent. Ge kunt hier wat foto's nemen. En keer vanavond maar terug. Dan is het nog veel schöner met al die lichtjes aan."

Het wordt onze 24 hours en ik steek mij een beetje in het vel van superheld Jack Bauer, maar dan in het bedrijvige en soms wel actieve Brugse Poort. Jack is een beetje op rust, moet nog eerst wat instructies krijgen en die gaan over het 'ontmaskeren van mensen in beweging'. Niet echt een complottheorie die hij moet zien te ontrafelen, maar toch op zoek naar actie in de buurt.

Koffie Shop Inge – gelegen op de hoek Bevirijdsinglaan-Notelaarstraat - wordt de vaste stek voor Jack en een heel lange koffiebreek wacht hem. Niet met de blik op oneindig, maar toegespitst op de stopplaats Lijn 3, de Turkse groentezaak Tevhid en even verder op de Marokkaanse

bakkerij Darkom. Terwijl hij nog even zijn ogen kan richten op het wassalon No Name op de hoek van de Notelaarstraat. Dat is het doel voor ogen.

Wanneer Jack zich installeert aan het tafeltje met voldoende 'zicht', vertelt hij de zaakvoerder Inge waarover het een beetje gaat. Je stapt niet zomaar ergens binnen belast en beladen met pen, schrijfpapier en dan nog een fixatieve camera als extra element.

'Een koffie graag'... Het moderne staminee heeft zijn normale klandizie over de vloer. Zij roken, drinken biertjes, praten zacht of hebben een meer gedreven stem. Zij kijken even in de richting van Jack en laten hem dan maar aan zijn lot over.

Jack besluit zich in te zetten voor zijn opdracht en die is welomschreven.

DAGBOEKFRAGMENT VAN EEN NACHTSPOOK UIT DE STAD

Mogelijk maar heel waarschijnlijk worden het rustige momenten. Je zal dan alles verwachten en wellicht zal er niet veel uit de bus van het dagelijkse gebeuren komen.

Intussen is het een stuk later dan 12 uur geworden. Terwijl aan de hemel nergens het hemelsblauw is te bespeuren, is de zon wel aanwezig. De herfst is ook op de Brugse Poort te bespeuren. Er zijn vijftien klanten die dorst hebben, een zestiende komt na deze woorden het café binnen. Koffie Shop of niet, je kan er terecht voor heel wat meer dan koffie. Een tijdje terug hebben enkele tafels moeten ruimen voor een tapbiljart... Natuurlijk is er de onafscheidelijke TV die MTV-muziek filmpjes draait en waar niemand naar kijkt of luistert. Het is meer een praatcafé.

Drie jongere en een oudere dame wachten

op de volgende bus 'drie' stadinwaarts. Zij drentelen wat rond, vervelen zich. Fietzers, wandelaars, automobilisten,... zij doen allemaal hun ding. De zon heeft niet bepaald veel zin en heeft haar onregelmatige kuren terwijl de bewolking hardnekkig blijft hangen over de Brugse Poort. Het aantal wachtenden voor de volgende bus 3 stijgt.

Jack wordt alweer een koffie aangeboden door een kennis uit de Brugse Poort. Er zijn heel wat kennissen. Dat wel. Gelukkig. Het wordt dan ook 'koffielutsen'. Koffie zuipen noemen zij dat, met het gebruikelijke Lotuskoekje erbij. Jack laat de pinten van Jupiler voor de anderen. Hij wil de zaken nuchter blijven bekijken. Mensen van alle kleur en Jack voelt zich als in de vitrine van één van die veelkleurige weinig textiel bevattende, behaaglijke dames. Mensen passeren

en laten even hun blik gaan over de aanwezige cliënten van Inge's Koffie Shop. Het tabbiljart heeft intussen een paar spelers. Een dame komt binnen en vraagt of er een stoel aan Jacks' tafel vrij is? Drie stoelen zijn vrij en ik vertel de gezette dame dat zij ze alledrie mag hebben, met veel plezier.

Op de Bevrijdingslaan heerst de gewone bedrijvigheid. Twee jonge juffers kletsen de tijd voorbij met de nodige gebaren terwijl zij meer op danseressen gelijken. Waarover zij het hebben? Moelijk te raden. Waarschijnlijk over hun vriendjes, nietwaar? Er is alleszins heel wat 'move' in hun lichaamstaal.

Handen in de zakken kijkt een groep Algerijnen op de hoek en naast de Algerijnse vzw naar de passanten. Het plaatje is verscheiden: iedereen kijkt

naar iedereen op zijn eigen manier. Het rijdende verkeer is bekend. Kringwinkel onderweg naar een klant, Topkopie wellicht ook... de kleine commercie draait nog altijd. Details van het dagelijkse leven. Jack beseft het. Het is een ietwat moeilijke opdracht.

(Twenty four (24) wat zien ik?)

12 uur. Windstil vandaag en best maar want er staat een stunt op het programma. Samen met een kompaan zal ik te voet van de Molenaarstraat naar de Noordstraat een kleurrijk schilderij van drie bij vier meter overbrengen. Naar Galerie Café Voltaire, ter gelegenheid van de opbouw van het eerste 'Salon Des Independents Dadaïstes'. Een hachelijke bedoening zo blijkt want ook zonder wind lijkt het doek een zeilboot bij het oversteken van de straten.
(24u in de galerij)

Snijdend door merg en been. Mijn hoofd barst. Rake klappen in mijn hersenpan. Prikkelbaar en rusteloos. Onverbidelijke klanken. Schelle geluiden. De straat schreeuwt. Auto's razen.

Slapeloos en misselijk. Geen schuilplaats voldoet. Nog even en het monster bedaat.

Twee uur voorbij. Een paar motoren onderbreken even de stilte die plots ontstaat. Naast mij zit alweer een kennis die over werken praat. Terwijl heel wat gesprekken ronduit 'vermoeiend' worden van al dat werken natuurlijk. Er mag dan wel even minder worden gewerkt op café.

Een volgende bus stopt met een nieuwe lading klanten voor 'richting stad'. Een gepenstoneerde komt intussen zijn pintje halen. Het geluid van biljartballen en het wordt even opletten wanneer een keu gevaarlijk dicht bij Jack's neus komt te bewegen. Nog meer het geluid van aanzwellende motorklanken. Iemand heeft het over het drinken: "Ik drink uit het flesje" ... en de ander antwoordt: "voor mij moet het in een glas". Het bier

blijft hetzelfde en zegt niets. Verscheidenheid. Een van de snelste stappers van de Brugse Poort zie ik aan de overzijde van de Bevrijdingslaan voorbijstuiven. De dame in kwestie is reeds op heel gezegende leeftijd, heeft een geheugen om u tegen te zeggen en kent de Brugse Poort als geen ander op de centimeter.

Jack Bauer vindt het allemaal wel rustig, en hij legt dan zijn Magnum 737 even opzij en geniet van een volgende koffie. "Alweer koffie?", vraagt Inge, Jack knikt nuchter.

Twee Marokkanen wandelen voorbij, praten over 'iets' en Jack denkt even na. Voor wanneer zal het zijn wanneer onze verlichte geesten even iets gaan doen aan onze spraakverwarring? Terwijl alles van gemakkelijk naar nog vriendelijker gaat is de chip voor ons brein er nog niet ingeplant die het mogelijk maakt om

alle talen op de Brugse Poort te verstaan in één denkbeeldige geheugenklik. Wij zouden wel eens willen weten of meer willen weten over de gedachten van die nieuwe burens.

De eerste wagen met het kenteken 'politie' rijdt langs. Een geïnteresseerde klant kijkt doorheen de jassen van New Fashion Textile. Het is momenteel de enige zaak die intussen 'open' adverteert... Terug zwelt het publiek aan voor de volgende rit naar het stadscentrum. Voetgangers

beladen met allerlei plastic en andere zakjes vol kleine boodschappen. Als altijd onderweg. Bestemming onbekend voor zoveel passanten. Een ouder koppel stopt even op de hoek van de Notelaarstraat, kijkt links en rechts en vraagt zich af welke richting nu, terwijl zij ieder detail bekijken van Koffie Shop Inge.

(Twenty four (24) wat zien ik?)

14 uur.

De eerste kunstenaars komen toe voor het binnenleveren van hun werk. Daar dit een buurtproject betreft waarbij beeldende kunstenaars uit de Brugse Poort een forum krijgen, sommigen voor het eerst, wordt het een heterogene bedoening. Fantasia ten top in alle formaten, kleuren en stijlen. *(24u in de galerij)*

14.00 - 16.00 Ik vind geen rust. Ik heb nare dromen en ik vind de weg niet meer:

Zo, onze observatieopdracht ligt schoontjes vast: kijken en er zoal beweegt in de wijk. En weg zijn we. Nog geen twee straten ver vangen onze oren al een aanzwellend gesnor op. Een huizenrij in de steigers. Een bouwproject. Een man schept zand. Zand afkomstig van de Rijn. Zijn sterke armen zwieren het goede met lange halen in een betonmolen. De molen maakt als een maag die klaagt. Na enkele tuimelingen kwakt de blubber in een kruiwagen. Mijn belegde broodje van daarnet in-dachtig wil ik hier zo snel mogelijk weg. Wat een beweging!

Even verderop zijn we getuige van een schone beweging. Een man helpt bij een verhuis en klimt via een ladder naar de eerste verdieping. Op zijn rug draagt hij een lange plank die, eenmaal boven, deskundig naar binnen wordt gehesen.

Wanneer de man terug op het trottoir staat, stoot hij tegen zijn fiets. Die valt om. Een fami-

lie champignons springt spontaan uit de fietstas en rollen en tellen in het rond. Je kunt hier eten van de straat, flitst het door mijn hoofd.

In de Notelaarstraat zijn verbouwingswerken aan de gang. Twee mannen dragen lange, witte golfplaten op het hoofd naar een garagecomplex. Een derde jongeman van wie de reker van zijn joggingsbroek ooit strakkere tijden heeft gekend, regelt achtereenvolgens het verkeer.

De traagste beweging noteren we in de Lobeliastraat. Een gevel staat er geduldig af te bladeren. Een werk van jaren.

Aan de Rooigemlaan snort een man in zijn elektrische karretje ons over het fietspad voorbij. Even kijkt hij recht in de lens. Hij zal toch niet geflitst worden?

Op het kruispunt van de Dron-gensesteenweg volgen we de drie achter elkaar liggende verkeerslichten voor de voetgan-

gers. Een voor één springen ze van groen naar rood naar groen. We proberen alle combinaties vast te leggen op beeld.

Aan de Leie stuiven kijklende meeuwen op bij iedere fietser die van het eiland Malem onder Einde Were het fietspad op scheert.

Verhuisbewegingen op de elfde verdieping van één van de flatgebouwen aan de Groene Vallei. Een stapel dozen wordt op de liftwagentjes gehesen, schuift langzaam en kleiner wordend naar boven, om door drie paar sterke armen naar binnen te worden getild. "Laat nu den dressoir maar komen", horen we van stemmen uit de hoogte. Het verhaal van een nieuw verhaal in de Brugse Poort.

(diverse bewegingen)

Jack is intussen reeds vier uur aan het kof-fiezuipen en het uiter-aard bedenken van al-relei complottheorieën die zouden kunnen aanwezig zijn op de Brugse Poort.

De Turkse groentezaak 'Tevhid' heeft intussen haar rolluiken (persiennes) omhoog gehaald, de deuren zijn geopend en bergen appelsienen gespreid over de rekken. Ook bij bakkerij 'Darkom' is de zaak geopend. Voor Jack is het kijken en zoeken naar actie.

Terwijl Jack terugdenkt aan enkele dagen geleden toen er twee insluipers op een sublieme manier bij de kraag werden gevat ergens in de buurt. Een actievolle

meevaller, maar dat was niet voor Jack bestemd. Ook niet de dag eerder toen in een vriendengroepje Albanezen er eentje niet overeen kwam en plots een harde bloederige klap kon oogsten. Ook dat was niet voor hem weggelegd.

Het is vrijdag en het is ook niet de dertiende, maar alvast is vrijdag zondag voor de Moslims in de buurt. Zeker voor de 'Marokkaanse' want die hebben hun moskee even verder in de Beukelaarstraat. Er is reeds meer volk te zien. Maar Jack Bauer heeft nu een beetje genoeg van de koffie en wil er eens uit voor een boterham met confituur. Een break.

(Twenty four (24) wat zien ik?)

16:00 – 18:00

De hond is dol en zit me achterna. De weg is donker en verlaten.

16 | Ons Kommeere

16 uur. Het bouwen van de tentoonstelling kan beginnen. Het zal een werk van lange adem worden alvorens de puzzelstukjes mooi aan elkaar sluiten en alle werken samen een nieuw geheel vormen. Het komt er vooral op aan dat iedere kunstenaar evenwaardig aan bod komt. Meer nog, dat door de presentatie en interactie, de verschillende werken elkaar versterken. Een hele klus.
(24u in de galerij)

DE BRUGSEPUURTE REIZIGERS

In de drukte van die dag werd ik deel van een mensenmassa.
In mijn slaperige ooghoeken zie ik ze hollen van de ene halte naar de andere.
Ze gaan korte ritjes maken denk ik dan en in al die heisa word ik meegezogen.
Ze gaan naar het werk zagezegd en ik besluit daar niet aan mee te doen.
Ze moeten dat vluchtig leven haast met tegenzin gaan koesteren.
En daar wil ik ook niet aan mee doen.
Maar toch blijf ik de verbijstering voelen van hoe rustig ze blijven gedijen bij het razen van die bus.
Geef nu toe, ze moeten immers naar het werk en mogen zeker niet te laat komen.

Een gierende wind achtervolgt me in de diepe duisternis.

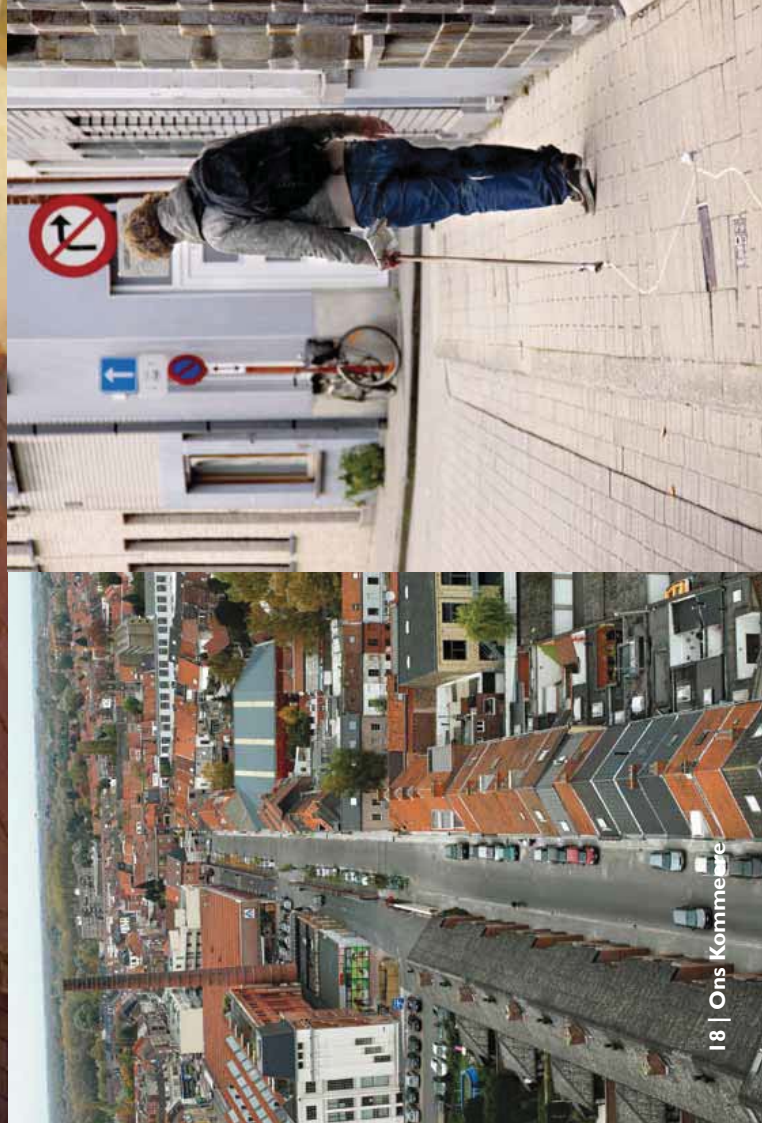
Ons Kommeere | 17

Het is zes uur en het is intussen avond. Dorstige fotografen en schrijvers vallen binnen bij 'Inge' voor een pitstop. Buurtbewoners en andere spoeden zich naar huis. Rond 9 uur is er enige tumult met ambulance-gevolg in het Algerijnse café op de hoek. Even

later is alles opgeruimd. Achterhalen wat eigenlijk de oorzaak is, is door de Babylonische spraakverwarving niet te achterhalen. Intussen lopen de vzw's van de 'as' naar het stadscentrum vol, het nieuwe gezicht van deze Brugse Poort. De nacht wordt hier en daar gestoord door een claxonnerend individu dat de aandacht wil trekken.

(Twenty four (24) wat zien ik?)

Waar de benaming 'wassalon' vandaan komt, weet ik niet. Er staan vier gammele witte tuinstoeltes en een klein laag tafeltje met een hoop "Story's" en "Dag Allemaal's". Een Humo van september 2009 en een snoepautomaat. Verder vind ik het interieur wel erg functioneel met z'n twintig grote wasmachines op een rij en in een belendend kamertje ook nog zes reusachtige droogtrommels. Verder heel veel TL-licht, een professionele strijktrol en een droogzwierder van 2 meter hoog. En warm.

Er is geen kat. Vrijdagavond 7 uur, bijna donker. De GB is nog een dik uur open en het is een verhaal op zich wie

en wat ik allemaal zie passeren hier vlakbij, buiten.

Maar in het wassalon is niemand. Enkele machines draaien, ik zet mijn stoeltje dichterbij zo'n nijver wonder: zoemen, zingen, kletsen, schuimen in een bont ballet van kleur en beweging. Je raakt er zowaar van in trance ... en in mijn hoofd gaat het van: " Kleine wasjes, grote wasjes, alles in de wasmasjien. Laat maar lekker draaien..." Dan komt Sneeuw witje binnen. Ze heeft twee grote lege wasmanden bij. Zij is dé koningin van de wasserette. Zij wast en strijkt volkomen vlek- en kreukelvrij. Voor de hele buurt en ver daarbuiten. Een ware verademing zo

iemand te mogen ontmoeten. Eigenlijk is de kleur van haar haar acajou, niet wit. Ook niet diepzwart zoals het échte Sneeuw witje, maar een "pleksken" acajou. En een eind in de zestig. Vriendelijk en praatgraag.

Ze doet me meteen een complicatie over mijn eigen schone grijze paardenstaart, "een man moet dat niet kleuren!", en steekt meteen van wal: "dat ik nooit op een vrijdagavond moet komen als ik volk wil zien en zeker niet op een vrijdagavond voor Allerheiligen!"

"Ze voorspelt me dat er vanavond nog zeker vijf klanten zullen komen. Dat ziet ze met één oogopslag aan de

18:00 – 20:00

Plots word ik wakker van een tintelende jeuk in mijn nek, verward en zwetend. Een chaotische merrie. Wazig. Ik wrijf in mijn ogen, krab in mijn nek en sta op. Het hete water doet me goed.

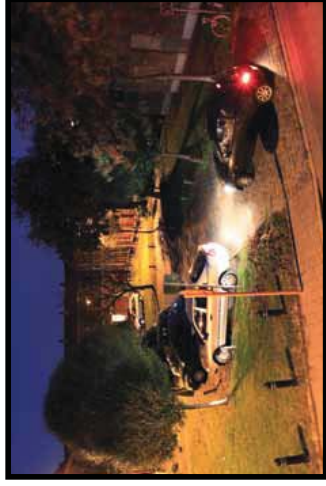
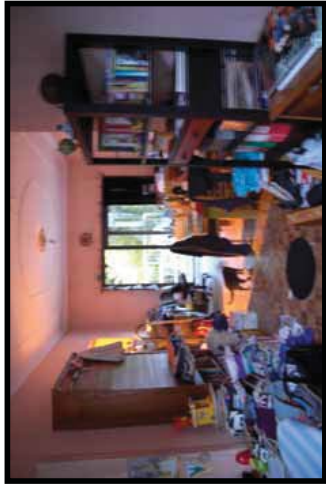
timers op de machines, want "ja me-
neer, ze doen binst hun kommissen
voor het week-end hee en ze hebben
absoluut geen tijd. In de week is dat
anders, dan blijven er wel eens zitten
een boekske lezen of doen een bab-
belke."

"Zelf kom ik hier twee keer in de
week. Ik spreek hier af met mijn
vriendinnen. Mijne man komt dan met

de auto om ons zetelkes af te zet-
ten en gaat dan een spel bijarten. We
hebben dan een grote thermos koffie
mee en gaan achter een taartje hier
in de GB en zo zijn wij ook content
hee. En ondertussen doen we de was
en de strijk. Ook van veel mensen die
niet meer buiten kunnen. Ja en 't moet
in orde zijn hoor meneer, want ik
heb 35 jaar in Ertvelde in de wasserij

(Sneeuw witje) gewerkt, dus ik weet
hoe dat t moet, ziet ge. Anders hebt
ge daar geen voldoening van."

Niet te volgen, dit madammeke, ze
doet het met drie machines tegelijk
en op ik weet niet wat tijd heeft ze
haar twee wasmanden vol smetteloos
zuiver perfect gestreken wasgoed.
Ook dit is kunst.
(Sneeuw witje)

Vele uren later, na het vallen
van de avond, zijn het vooral de
winkelstraten die hier hun werk
doen. Beweging alom. Druk ge-
doe in en rond de winkels en ca-
fé's. Aan de ingang van een café
dansen de weerkaatsingen van
de lichtjes van een schreeuwe-
rige flipperkast op het trottoir.

En het razen van de wagens
doet onszelf meermaals op-
springen. Zo maken we, zonder
het eigenlijk te willen, zelf deel
uit van de choreografie van de
Brugse Poort.
(diverse bewegingen)

Mijn spiegel is gebroken. Ik heb geen tegenbeeld. Ik staar door het raam. De schemer doet zijn
intrede.

Wie zijn de
dromers
en de doeners
in de Brugse
Poort te Gent?
Is men daar
naartoe geko-
men om een nieuw leven uit te
vinden? Welke toekomst hadden
ze voor ogen?

De Centraal Europese sfeer is hier
's avonds niet op te snuiven, het is
21.30 en geen kat te bespeuren.
Gelukkig wel de hond Mojito die
ik even op vakantie heb om rond
te neuzen in de buurt, het park en
rondom de Brug.

Bij het binnenkomen van het
café "De Gauwe Lieveuw", De
Gouden Leeuw, zit er 5 man
en een paardenkop, de cafébaas
is behoorlijk moe en tapt wat

tureluurs onze bestelling. Bij
nader waarnemen zien we een tv-
scherm waarop net een aflevering
"Hotel Babylon" begonnen is, een
sitcom met Britse hotel-perikelen
en humor... Twee heren kijken
geboeid naar het scherm, lichtjes
het hoofd naar achteren geheven
om de ondertitels te kunnen lezen
aangezien het televisietoestel vrij
hoog hangt; ik denk dat de heren
het moeilijk krijgen. Ineens sluit de
cafébaas zich bij hen aan, wij volgen
hen met de camera van aan de toeg
en kijken van op de hoge barkruk
vanuit een vogelperspectief; zij
vanuit een kikvorshouding.

Gezellig aan de bar gezeten doen
we een praatje met Wim, de enige
tooghanger en ook een immigrant
uit de Westhoek. Zijn huis is naast
het café, een stijlvol herenhuis dat

hij volop aan het renoveren is.
Over zijn woning praat hij met een
groot enthousiasme. De goesting
om daar een galerij en atelier
voor kunstenaars te openen, waar
tentoonstellingen in combinatie
met muzikale avonden kunnen
plaatsvinden, is groot (meer info
via Facebook: Bavart).

In dezelfde Noordstraat, op N°20,
is er de "Gallerie Café Voltaire"
van Marc Hoflack
(www.cafevoltaire.be).

Je kan er gaan kijken naar het
1° Salon des Independentes
Dadaïstes, een tentoonstelling
die de moeite waard is. Ga er
december, elke zaterdag en zondag
van 15u-19u.

(De 24u van de Brugse Puurte)

20 uur.

Het is gelukt. Na veel zwoegen, combineren, hercombineren kan de tentoonstelling als af-
beschouwd worden. Klaar voor het grote publiek. Vermoed maar voldaan voor weer een nieuw buurtproject.
(24u in de galerij)

Met de kinderen van haar Turkse buren heeft ze vanmiddag chocoladen truffels gemaakt en haar schoonzoon is een zéér schone Marokkaan. En dat ze daar geen moeite mee heeft, wel integendeel, maar tussen ons gezegd meneer: "die nieuwe, die Roma's, ge weet wel, die laden hier vuilzakken vol vuile was uit grote sjeke auto's en gooien dat dan allemaal op de grond open. Ze hebben een nest kinderen mee die overal aan prutsen - gisteren kroop er nog eentje in die droogkast daar, dat is nu toch geen werk hee? En 't is spijtig d'k het moet zeggen, maar ge moet er geen woord tegen spreken want ik versta ze niet en zij verstaan mij niet. Daar kan ik niet mee leven, meneer.

Maar ik heb gehoord dat er op de Muide avondlessen zijn, weet gij daar niet méér van soms? 't schijnt dat ge daar die taal kunt leren, al is 't bij mij maar een paar woorden die ik met die mensen zou kunnen spreken, 'k zou dat echt willen."

Amaai, hier staat eigenlijk een sjeik mens voor mij. En als even later haar

man Albert om zijn Sneeuwvitje komt en haar met haar manden vol was weer naar huis rijdt in hun ouwe Lada weet zij dat ik ook iets over haar zal schrijven. Belooft.

(Sneeuwvitje)

P.S. Sneeuwvitje: latste nieuws: ze spreken Tsjechisch en ge moet "Do-

bry den" zeggen als ge ze tegenkomt, ze zeggen dan "goeindag" terug, al gaat het nog moeilijk. Ik breng U een boekke Tsjechisch mee. tot dan!

20:00 – 22:00

Het nachtlucht heeft zijn plaats veroverd. Mijn eerste stappen buiten zijn doelgericht.

22 | Ons Kommeere

De drukke as van de buurt is nog steeds vol leven. Een lichte hap tegen de eerste honger moet ik hier wel vinden.

Ons Kommeere | 23

Het helle neonlicht doet me naar mijn zonnebril grijpen. Niet veel later stap ik bij de Vieze Gasten binnen. De kleurige, gedempte lichten nodigen uit

Ondertussen is Wim naar huis gegaan en is de cafébaas verhuisd. Hij nestelt zich tussen het enige koppel aan het venster. Anne en ik lonken een beetje in die richting om toch de kans te krijgen enkele foto's en oogcontact te maken met hem. Het lukt ons wonderwel en we worden met een gebaar uitgenodigd om aan te schuiven. We maken kennis met twee opgewekte personen die zich koesteren in een oude vriendschap. Vaker dan voorheen gaan ze een avondje samen uit eten, om hier in dit café af te ronden. Dan gaat de dame huiswaarts naar de Coupure en de heer richting Mariakerke... Voor hen is het de perfecte plek voor een afsluiter.

schoenen op maat te leveren.

De cafébaas is moe en heeft geen zin om pintjes te tappen. Hij laat ons achter de bar de bestelling van onze tafel klaarmaken. Grappig is dat wij de tapkranen met gemak bedienen, tot verbazing van de toch bij de pinken cafébaas. Wat hem betreft mogen we de pils in fluitjesglazen doen, morren doet hij wel omdat een promotie Palm aan de gang is voor 1 euro en we minder bier en meer schuim moeten tappen, anders kan hij die promotie niet volhouden. ...

Eén voor één sijnpen de andere 24uren fotograferen en schrijvers, de "fixatievers en schuunschgreivers" der welbekende Vieze Gasten binnen: dit café is nu nog open!!

Anne en ik gaan nog even de Phoenixbrug over om de pizza en spaghetti "Tony's" binnen te stappen. Het is sluitings tijd en we willen van de laatste klant een interview afnemen. Behalve de eigenaars, een paar hulpjes in de keuken en de pizzabesteller met brommer, valt

er echter géén laatste klant te bespeuren.

Het ruikt er lekker: "Zal ik dan maar een bestelling maken voor een pizza Margerita met extra kaas?", roept de eigenares die zich samen met haar man gewillig laat fotograferen.

Plotseling vindt er een hilarisch moment plaats in de keuken: we zien iemand van het keukenpersoneel krom liggen van het lachen. Anne gaat snel een foto nemen, waarom er zo gelachen is komen we echter niet te weten.

Blijkt dat ik dan maar als laatste klant zal dienstdoen en ik laat me fotograferen met het hete lekkers in mijn handen. Als de pizza in het café belandt, is blijkaar iedereen gretig om te happen. Een deel geef ik weg aan de kompanen en de cafébaas, hij likt zijn lippen en is een tevreden man die nu zijn deuren wil sluiten. Hij moet morgen alweer fris op om zijn vaste klanten, waaronder brandweerlui en duivenmelkers, binnen te laten.

(De 24u van de Brugse Puurte)

22:00 – 24:00

Ik dwaal door de straten. Klaar voor de jacht. De nacht ligt aan mijn voeten. Gesloten deuren openen zich weldra.

26 | Ons Kommeere

Of de 24uren er al op zitten is niet duidelijk want het is lu's nachts en tijd om afscheid te nemen, de nachtuiltjes onder ons willen nog op pad...

(De 24u van de Brugse Puurte)

24:00 – 02:00

De Brugse Poort biedt ongekende mogelijkheden voor een snelle hap. Ik schuim de straten af, van café naar café. De verkleedfreaks voor Halloween maken het me gemakkelijk vannacht. De start van het weekend ook.

De gedaanteverwisseling is compleet nu. Met een bekoorlijke glimlach en tegelijkertijd nietsontziend stap ik het eerste café op de Bevrijdingslaan binnen. De mannen kijken zich de ogen uit voor de jonge, bleke, kortgerokte gedaante, die op dit uur hun stamcafé binnenwaait. Een innemend knappe, uitdagende hersenschim neemt plaats aan de toog. Ik knipoog naar een oudere man, alleen in een hoek van het café, bijna ingedommeld voor zijn pint bier. Ik geniet van de hitsige blikken en neem de ermee gepaard gaande drankjes in ontvangst. Een duel van macht en weerloosheid.

Na even spelen en een paar traktaties ga ik opgelucht de straat op, de stamgasten blijven op hun honger zitten.

Zelfverzekerd vervolg ik mijn kroegentocht langs de hoofdstraat, steeds dieper afdalend in de wirwar van straatjes. Nuchter en onoverwinnelijk voel ik me, telkens meer opgeladen voor wat komen zal. De gedachte aan al die vieselijke geneugten brengen me het water in de mond. Het vooruitzicht dat ik straks een gastronomische hoofdmaaltijd zal verorberen maakt me opgetogen.

Ons Kommeere | 27

Twee jonge gasten, aan het wandelen van café tot café, reeds een beetje aangeschoten, en ... afkomstig uit het centrum van de Brugse Poort, al zijn ze reeds enkele jaren geleden moeten ver-

huizen naar een andere uithoek van de wijk, toen hun deel plaats moest maken voor het nog af te werken Acaciapark. (Het Fonteineplein)

Nog twee uur later. Twee volle wasmachines staan te draaien, onder het toezicht van de vermoedelijke eigenares van de inhoud. Het economische

leven op het plein is hervat, al is het buiten nog steeds stikdonker. (Het Fonteineplein)

02:00 – 04:00

Na het zesde café slaat de verveling toe. De reacties zijn steeds dezelfde. Ik heb goesting om te dansen en vervolg mijn weg tot ik ineens, bij een ogenschijnlijk gewone gevel, de deur zie opengaan. De beats van zware bassen weerklinken in mijn oren. Ik ga de club binnen. In de donkere, zweterige ruimte laat ik me volledig meeslepen op de ophitsende tonen, de lijven op hetzelfde ritme, steeds dichterbij, geprikkeld door de overdaad aan mannelijkheid rondom mij. Even lijkt de drang om toe te happen onbedwingbaar, maar ik houd me in.

Tot ik plots de ideale prooi vanuit mijn ooghoek opmerk. Ik draai me om en sta oog in oog met een blauwogige geschoren schedel. Ik voel mijn ogen gloeien en mijn tanden steken tegen mijn onderlip. Op maat van de muziek kruip ik tegen zijn lichaam aan. De spiermassa verraaft nu al een latere krachtmeting. Zijn dierlijk aroma doet de omgeving vervagen. Het verleidingsspel is afgelopen. Ik heb mijn slachtoffer voor deze nacht getroffen.

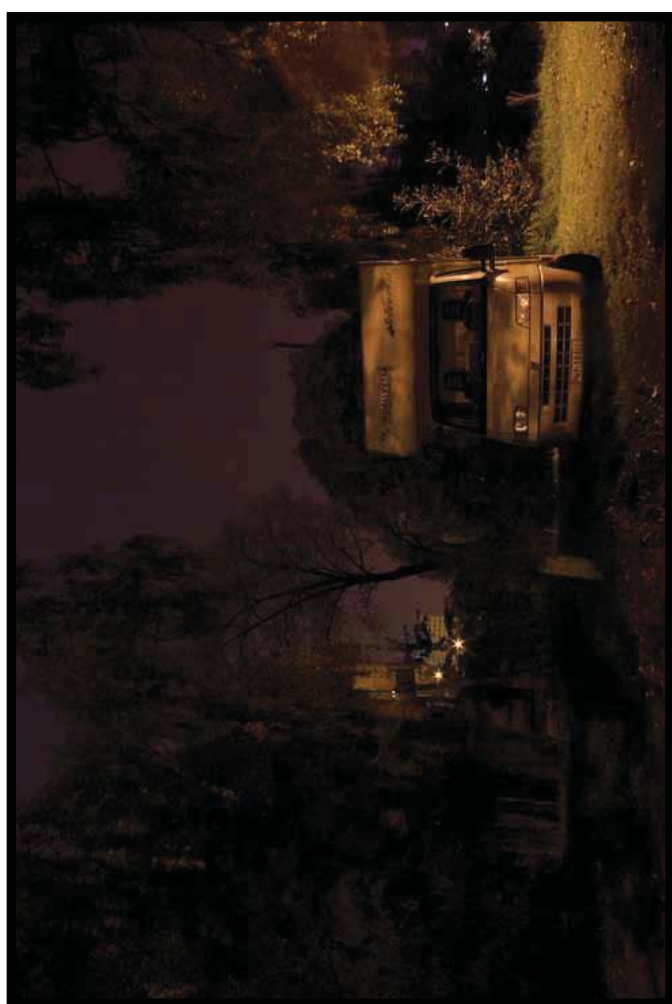

04:00 – 06:00

Wat later staan we buiten, onder een heldere hemel. Een in zijn oor gefluisterd verhaal over liefde en eeuwige trouw doet hem smelten. En dat maakt hem nu net zo anders. De ruwe bolster laat zich gewillig leiden naar een donkere uithoek van de Brugse Poort. De buit is binnen. Gesterkt door de actieve dwaaltocht van de vooravond besef ik dat ik nog lang kan doorgaan. Een onuitputtelijke energie maakt zich van me meester. Het is bijna zover:

De opwaaiende herfstbladeren doen hem rillen. Hij zou toch liever de seksuele dans binnen verder zetten. Ik heb hem waar ik wil. Alleen op uitnodiging kom ik in zijn huis. Lieflijk vlei ik me neer, ik laat hem naar me toekomen. En dan maak ik het beest in hem wakker. Ik kan er maar niet genoeg van krijgen. We vliegen naar ongekende hoogtes. Compleet in extase, huiverend van genot en dan de ultieme, finale beet. Overmeesterd. Hij schreeuwt het uit en snapt wat er gebeurd is. Ik voel me bevrijd, hij weet zich besmet.

De volgende dag zijn Anne en ik paraat aan de krantenwinkel De Brug om in de desolate morgen de eerste klant op zaterdag te fotograferen en vragen te stellen.

De eerste is een stadsmus-afzakkertje, een jonge man van 32 die om deze tijd naar huis slentert en zijn hond gaat ophalen voor een ochtendwandeling. Hij vertelt ons dat hij onder de indruk is van een Acid party die nacht. Later blijkt dat de kerel een prachtige "His Master's Voice" fox hond heeft.

We wachten af, een dame komt ook aan het rolleuk wachten tot de krantenwinkel opent. Ze komt hier bijna elke zaterdagmorgen om wat snoep, kauwgom of iets lekkers mee te nemen haar haar werk. Ze is van Iraanse origine, woont ruim 8 jaar in Gent en spreekt mooi Nederlands.

(De 24u van de Brugse Puurte)

06:00 – 08:00

Nog even geniet ik van mijn overwinning en dan maak ik me uit de voeten. Het ochtendlicht zal weldra overheersen. Ik moet risico's vermijden. Nog geen kwartier later ben ik terug in mijn schuilplaats, afgesloten van de buitenwereld. Tevreden omdat ik een evenwaardige strijd-makker heb gestrikt. Sombere omdat morgen de lugubere zoektocht verdergaat.

32 | Ons Kommeere

De volgende ochtend, rond 6u30, fiets ik het nog duistere Seghersplein voorbij en valt mijn oog op een jongere die zich tegoed doet aan een partij-tje schaduwboxen terwijl zijn kompaan schaam-

teloos zijn laatste pinten voor zich uit plast. Een straat, die beweging hadden we nog niet gehad... (diverse bewegingen)

Ons Kommeere | 33

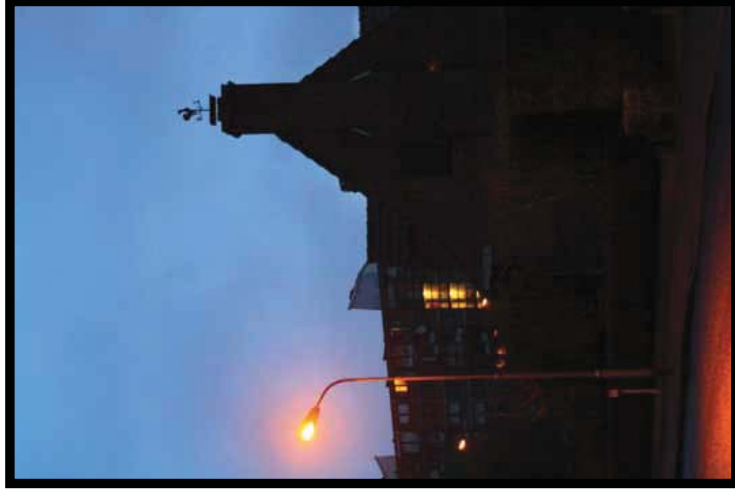

En zo wordt het te-
rug ochtend. Jack
Bauer is even vóór
9 uur zaterdagmor-
gen op tijd voor de eerste
bezoekers in Koffie Shop
Inge voor het ontbijt. Min-
der dan minuten later zijn er reeds een
half dozijn bezoekers. Het is Allerheili-
genweer, druilerig, miezerig, whatever
voor Jack.

Bij zijn eerste koffie houdt hij de Be-

vrijdingslaan terug in het oog. Er is niet
zoveel op te merken. Er is het 'gaan en
keren'. Het aankomen en het vertrek-
ken. Een begin en een ook eind voor ie-
dere koffie. Wat er ook van zij: het is een
herhaling van de dagelijkse dingen des
levens. Daar stond Jack Bauer dan ook
even bij stil want de echte actie bestaat
in onze verbeelding.

(Twenty four (24) wat zien ik?)

De volgende voorbijganger is een Vespa-rijder en
fervent Lotto-speelser: zij hoopt ooit de grote pot
te winnen. De dame is een rasechte Brugse Poortse: ze
spreekt in een sappig Gents. Ze heeft de aanpassing met
de inwijkelingen in de buurt aanvaard, maar liefst zou ze
nu wel de toestroom van de nieuwkomers uit Centraal-
Europa zien stoppen.
In de winkel is een haastige klant toegekomen en onder-
tussen fotografeert Anne de krantenkoppen van zater-
dag 30.11.2010. Daarna gaan we naar de Vieze Gasten
ontbijten met thee, koffie en een koek en bekijken we

de foto's van de nacht en de ochtend erop.
Is dit een niemandsland in de nacht geworden, leef ik
in een droomwereld of zie ik de realiteit alleen maar
tijdens de dag als de Brugse Poort in een wirwar van
vreemde continenten is omgetoverd en ik her en der
een woord opvang: "tammam" wat "zo goed als goed
is" in het Turks. Dit zijn misschien de kieren van een
nieuwe samenleving.

(De 24u van de Brugse Puurte)

08:00 – 10:00

Eindelijk rust. Mijn hartritme vertraagt....

ZIJ DIE DE BOEKEN GULZIG VERSLINDEN.

Hoe is het met hen die in de trolley hun broeken verslijten.

Die een boek durven lezen en heel graag verzonken zijn in de lectuur.

Het moet toch lekker afwezig zijn, die nood moet soms groot zijn zich even afgesloten te voelen van de anderen.

Ja ik kan zo iets echt begrijpen, men wil zich zo graag ontdoen van de chaos,

van het wanordelijk gebeuren. Het dagelijks geduw en getrek.

Het van zich afduwen en stampend een weg banen tussen de gangpaden.

Je moet enorm gedreven zijn om die haastige blikken te blijven negeren. Terwijl men in het boek der wijsheid snuffelt.

Daar moet toch een grote opgave zijn lijkt mij.

Ik stel de vraag herhaaldelijk hoe je zo'n boek oordeelkundig blijft benaderen

Tijdens dat geschied en gebeef van een op hol geslagen bus van lijn 3

Je moet verdorie goed kunnen wegdromen en je af en toe van den domme kunnen houden.

En ja, je wil de anderen ook wel eens bekijken en het besef komt dat ze er op gaan betrappen en wellicht ga je het

boek weer bewonderen die je in een gloed van vernieuwelijkheid laat verblijven.

Wat is het fijn boeken verslinden op de bus,

het voordeel dat je die drukte helemaal niet hoeft aan te trekken.

Bij onze zoektocht naar de beweging in de Brugse Poort zijn onze ogen tot nu toe vooral op de straat gericht.

Want de beweging zit hem aan de buitenkant, zo willen we geloven. En we slenteren en flaneren en schuifelen en drentelen straat in straat uit.

Het groeiende besef dat deze zaterdagochtend kromtrekt van alledaagsheid, slikken we zo lang mogelijk in. Een treiterende motregen (de saaiste in haar soort) doet er nog een gemene schep bovenop.

Net op het moment dat we ons geloof in een bijzondere wending van de ochtend willen opbergen, verdwaaft onze blik in de etalage van kapsalon CLASS (Dames – Heren & Kinderen), op de hoek van de Reinaertstraat. Maar natuurlijk!, knipknapt het door ons hoofd. Een kapsalon; hier moeten we zijn! Knippen, wassen, scheren, brushen, watergolfjes,.... voor het fijnere bewegewerk in de wijlk, kan je maar beter een kapsalon binnenstappen. En dat doen we.

Wat aarzelend beginnen we aan onze uitleg. Dat we een reportage maken over de Brugse Poort en dat we... Het schuddende hoofd van zaakvoerder Nizamettin Arslan doet onze zin stokken. We mompelen nog snel iets over De Vieze Gasten en dat het voor hun tijdschrift Ons Kommeere is. De blik klaart op, een glimlach verschijnt. "Vorig jaar stond ik ook in dat blad", klinkt het bijzonder trots. Dat we ons ding mogen doen. Maar

dat hij voor de gelegenheid eerst zijn kaptafel een extra poetsbeurt wil geven. Alles voor de foto, nietwaar?

Zo, onze eerste slag hebben we binnen. Nu nog de klant overtuigen dat hij op de foto wil en dat we hem enkele vragen mogen voorschotelen. "Geen probleem", antwoordt een jonge man vriendelijk. "En is dat parhasard uw zoon, die jongen

gericht. Want de beweging zit hem aan de buitenkant, zo willen we geloven. En we slenteren en flaneren en schuifelen en drentelen straat in straat uit.

Het groeiende besef dat deze zaterdagochtend kromtrekt van alledaagsheid, slikken we zo lang mogelijk in. Een treiterende motregen (de saaiste in haar soort) doet er nog een gemene schep bovenop.

Net op het moment dat we ons geloof in een bijzondere wending van de ochtend willen opbergen, verdwaaft onze blik in de etalage van kapsalon CLASS (Dames – Heren & Kinderen), op de hoek van de Reinaertstraat. Maar natuurlijk!, knipknapt het door ons hoofd. Een kapsalon; hier moeten we zijn! Knippen, wassen, scheren, brushen, watergolfjes,.... voor het fijnere bewegewerk in de wijlk, kan je maar beter een kapsalon binnenstappen. En dat doen we.

Wat aarzelend beginnen we aan onze uitleg. Dat we een reportage maken over de Brugse Poort en dat we... Het schuddende hoofd van zaakvoerder Nizamettin Arslan doet onze zin stokken. We mompelen nog snel iets over De Vieze Gasten en dat het voor hun tijdschrift Ons Kommeere is. De blik klaart op, een glimlach verschijnt. "Vorig jaar stond ik ook in dat blad", klinkt het bijzonder trots. Dat we ons ding mogen doen. Maar dat hij voor de gelegenheid eerst zijn kaptafel een extra poetsbeurt wil geven. Alles voor de foto, nietwaar?

Zo, onze eerste slag hebben we binnen. Nu nog de klant overtuigen dat hij op de foto wil en dat we hem enkele vragen mogen voorschotelen. "Geen probleem", antwoordt een jonge man vriendelijk. "En is dat parhasard uw zoon, die jongen

DE TRAGE, DESKUNDIGE BEWEGING

naast u?", willen we weten. "Ja, zekerst!, dat is Bryan en ik ben Nico; we komen helemaal uit Oostakker." Een gevoel van contentement stijgt op in ons lijf. Een verrassing in onze manthou. Hier kunnen we aan de slag!

Bryan wordt als eerste onder handen genomen. Beide flanken van het kapsel sneuvelen eer- vol onder de tondeuse. "Achteraan mag het wat langer gelaten worden", klinkt het letwat verschromt. Met een strakke blik in de spiegel houdt Bryan zichzelf angvallig in de gaten. Papa Nico wil niet onderdoen voor zoonlief en vraagt eenzelfde snit aan. Wellicht voelt hij zich nog jong genoeg om nog even mee te doen met zijn jeugd van tegenwoordig. Met dat verschil dat er bij hem nog een scheerbeurt zal volgen. Iets wat bij de 12-jarige Bryan nog niet met-

een aan de orde is. Terwijl Nico en Bryan genieten van hun kapbeurt, laat ik me zien in een wachtstoel en geraak er meteen aan de praat met de eerste man in de wachtrij: André, een buurtbewoner van 67 met een hart voor de Brugse Poort. "Noem mij maar De Roste Was-

ser", nodigt André mij uit en er volgt een uitvoerige uitleg over zijn deelname onder die naam aan de Terug Tocht. "Een Vieze Gast naast mij, dat zit goed", bedenk ik. "Mij ziet ge hier iedere week, soms voor een knipbeurt, maar alle keren ook voor mijn vaste scheerpartij." "Iedere week een scheerbeurt bij de kapper?", vraag ik spontaan, en mijn blik dribbelt rond in het stoppelveld op zijn gezicht. "Tja", legt André uit, "dat komt omdat mijne bril af moet bij het scheren en dan zie ik toch geen steke ver. Dus thuis kan ik dan mijn eigen niet scheren en daarmee kom ik naar hier." Ja, iedere reden is wellicht goed om je te laten soigneren, niet?

Even later zit ook André op zijn kapperstroon. De ogen vallen dicht en ik vermoed een opkomende soes.

Fotografe Elza en ik letten met volle aandacht op de verschillende verjinde bewegingen van kapper Nizam. En die zijn er! Neem nu de scheerbeurt. Dat begint al met het opzetten van een sneeuwzachte dubbele laag scheerzeep. Die witte vacht verdwijnt vervolgens met kordate halen onder het ongenadige scheermes. Met de duim op de kaak geklemd en de pink sierlijk in de hoogte. Met het flinterdunne mes in de aanslag parkeert Nizam de zeep vingervlug in zijn handpalm en vervolgens op een hoekje krantenpapier. Die handeling van draaiende pols en zigzaggend scheermes wekt spontaan onze oprechte bewondering op.

Vijf minuten later zit de klus er op en geven Nico's wangen een babyzachte indruk. Maar nog is het niet gedaan. Plots zien we Nizam een nylon touwtje opspannen tussen tanden en handen. "Wat krijgen we nu?", denken Elza en ik simultaan. Dan schraapt de draad op een snelle, verjinde manier over kin en kakement, een choreografie die ons niet bekend voorkomt. Onze blik vraagt om uitleg. "Daarmee haal ik de allerkleinste haartjes weg", lacht de kapper ons toe. We zijn onder de indruk. Als

kers op de taart volgen nog een smeerbeurt met deugdloosende gezichtscrème en een massage van voorhoofd en nek. Ik kan niet meteen een betere manier verzinnen om het week-end beter in te zetten en overweeg om straks, buiten het alziende oog van Elza's camera, zelf plaats te gaan nemen in de kapzetel...

(diverse bewegingen)

Nog eens twee uur later, goed getimed om mee te doen met de grote simultane fotoset van de buurt, om 10:30 op 30/10. Mij toch laten verrassen zeker door een troep duiven die een troep van graan aan het eten waren op de hoek met de Kastanjestraat en de Boerderijstraat. De foto is een gelukstreffer. Er komt meer en meer volk voorbij, Het Fontein-

plein blijkt vooral een kruispunt voor doorgaand verkeer. En dat 'gaan' mag letterlijk genomen worden: het gaat vooral om voetgangers. Voor mij waren het slechts een halve 24 uur, maar er kwamen zoveel voorbij, het was een zeer boeiende 12 uur. (Het Fonteinplein)

10:00 – 12:00
De geluiden zwellen aan. Maar ik droom weg ...

Symboolen; wie houdt er niet van? Ze schenken het leven een zekere lichtheid, een tred die van verre herkenbaar is. Het bemoedigende schouderklopje, de gekruiste vingers voor het openen van die ene brief, het slaan van het kruisteken alvorens de grasmat te betreden. Je kent ze wel. Onlangs kon je in het Gentse Gravensteen voor een schamele 500 euro in het huwelijk treden. Niet bijzonder, ware het niet dat dit eenmalig gebeurde wegens de symmetrie van de datum 20/10/2010. Wijzelf houden niet van gelijke delen en kiezen de beweeglijkheid van het onevenwicht. Daarom brengen we u een reeks foto's allen gemaakt op 30/10 om 10:30 u ergens in de Brugse Poort.

Waarschijnlijk zit er achter elk beeld een verhaal, mogelijk hebben ze iets met elkaar te maken. Maar niets hieromtrent is zeker. We kunnen enkel gissen naar de rode draad die het geportretteerde aan elkaar naait. En de naald ligt in onze hand. Wat voor zin heeft het echter om deze naald door de stof der tijd te jagen? Niets ligt vast en toch is alles bepaald. Zes beelden kunnen ons (n)iets vertellen over onze buurt, ons onooglijk plekje in een wereldbreed verhaal. Zes mensen

DETTIG TIEN DERTIG

drukten simultaan op een knopje, knipperden even met hun ogen en zetten de tijd eeuwigmakend stil. Tegelijk deden ruw- weg 14.994 mensen op de Brugse Poort op datzelfde ogen- blik exact hetzelfde. En u was er mogelijk één van. Onder hun vinger zat echter geen knop, dus het beeld werd geregistreerd, geanalyseerd en ver weg in het geheugen geklasseerd. Of niet. Een geboorte/overlijden/kus/klap/ruzie/...hielden het op de voorgrond en schoven het bij in de galerij van levensverander- ende momenten.

Denk daarom eens diep na en vraag u af waar u was op 30/10 om 10:30. Wat u deed, dacht of droomde. Is het de moeite om te koesteren. Sta stil, zoek en herinner. De toekomst loopt heus niet weg. Ikzelf weet nog goed wat ik toen deed. Mijn ogen smolten in iemands ogen. Mogelijk waren het de uwe.

11

DE TIEN VERSCHILLEN

EÉN BUURT, VELE NATIONALITEITEN. ELK EEN BEETJE ANDERS EN TOCH ZO GELIJKEND.

Aflevering elf: **GOURMANDIA.**

Waar het lekker is, vinden wij ons ding. Genieten... smullen... proeven...
Is dat niet wat ons allemaal samenbrengt? Gelukkig maar.

EEN BERG BROOD EN ONGELOOFLIJK VEEL KOEKEN

Zo is het en dat heb ik aan "den lijve" gevonden!

Waar vind je nog een bakkerij die 's morgens al om 5 u open is en dat tot 19 u?

Waar vind je een bakkerij waar schier elk brood te verkrijgen is?

Waar vind je zo'n uitgebreide keus aan taarten en gebak?

Bij Van Hecke!

Koeken! Haha... met chocolade, zonder chocolade, met of zonder slagroom, met of zonder rozijnen... er is voor elk wat wils. Boterkoeken (ook met of zonder rozijnen) die zo goed zijn en zo smakelijk dat je er niet kan van afblijven!! Mastellen (we zien ze steeds minder) zijn hier te verkrijgen, zo ook het 'Frans' stokbrood, dat doet herinneren aan de tijd dat wij in Frankrijk op vakantie waren. Nu hebben wij die Franse 'seer en smaak' bij ons thuis en kunnen we van harte smullen.

De zaak is er, wordt gerund door gedreven vrouwen, want lang wachten hoef je niet, zo 'snel' zijn ze daar wel!

EEN OVERVLOED AAN KAAS EN WIJNEN!

Waar vind je een kaaswinkel die zoveel zorg besteedt aan zijn producten?

Wat vind je die passie en meer dan 40 jaar ervaring in het vak?

Waar vind je zo'n verscheidenheid aan kaas? Je kunt geen kaas noemen of Schollaert heeft die in huis!

De kazen! Man, man, wat een variëteiten (250 à 300 soorten!). Een mens geraakt er gewoon niet wijs uit en de ene is al beter dan de andere voor de echte kenners.

Neem nu bijvoorbeeld de echte lopende Hervekaas voor de oudere liefhebbers, de unieke smaak van Achelse Grevenbroecker, een Belgische schimmelkaas die onlangs werd reldvermaard werd! Maar ook speciaal uitgezochte wijnen, op steen gebakken brood, verrassingsbroden, boter (de echte in blok zoals weleer!), kaasschotels naar je keus en beurs... Kortom, daar moet je zijn om net dat letje 'speciaals' te krijgen!

Het cliënteel van de zaak is erg uiteenlopend: van de gewone man in de straat tot de vrouw van de minister en de minister zelf. Klantvriendelijk zijn is hier de hoofdzaak, hulpvaardigheid vloeit er sowieso uit voort. De zaak is AF op alle vlak. Genodigden die een kaasschotel voorgeschoteld krijgen, noteren het adres... en komen later terug, ook al wonen ze ver weg!

Tekst: Roger

Foto's: Roger

Er dwalen geesten rond in de Brugse Poort. Zij kijken en trachten hun inspiratie te blazen over de buurt. Niemand heeft er erg in, niemand ziet hen, maar ergens zijn zij duidelijk aanwezig. Gerald is sinds enkele weken lichamelijk afwezig en waarschijnlijk, wellicht zeer zeker, zijn er heel wat Brugsepoortanaren die dat niet hebben bemerkt.

Maar ik zie hem nog zitten. Op regelmatige tijdstippen was hij aanwezig in 't café 'op de hoek' van de Zinniastraat of ook nog heel wat keren in het koffiehuis dichtbij, op de hoek van de Norelaarstraat, waar een goeie Duvel niet ontbrak op de menukaart van de herbergier of koffie-dealer.

Je kon hem van ver zien. En opmerken dat hij zich af en toe doorheen zijn weelderige haren aan het strijken was. Waarschijnlijk zich afvragend waar één van die gezellige of komieke patiënten van 't café of koffiehuis een gesprek over pleegde. Zoekend naar wat humoristisch dienstbetoon. Uiteindelijk was er altijd wel iemand dorstig naar een wederwoord. Wat hij erop antwoorden zou? Het duurde wel even voordat hij uit de leuke hoek kwam.

Gerald was één van die heel aandacht-tige luisteraars. Een echte toehoorder van gesprekken over goed en kwaad op de Brugse Poort. Maar, een beetje een gevaarlijke schuinschmarscheerder die je zonder blikken of blozen kon treffen met een plotse vraag. Een vraag waar je donder op kon zeggen dat die even op je maag kon blijven liggen... en er een maagaspirientje – of een rennietje - nodig voor zou zijn om het allemaal door te slikken of op te lossen. Hij leefde en beleefde de Brugse Poort als geen ander en wel tot de laatste snik.

Het mag: te wijzen en te verwijzen naar een familie. Dat wel. Zeker wanneer het een Brugsepoortfamilie betreft. De 'Haericks'. Roots in de buurt, heel diepe wortelen. Want Gerald's 'pa' was heel bekend en beducht in de worstelsportmiddens van toen en de herinneringen gaan reeds ver terug tot in de tijd van de Verenigde Krachtmeters, met lokaal in de Zinniastraat. Voorgoed verdwenen, een lokaal waar ook zeer waarschijnlijk heel wat sportieve geesten rond dwalen en misschien zelfs mijneren over hoe

het was in 'hun' tijd toen zij nog niet tot stof en as waren vergaan. Toen de cafeetjes nog bestonden op de wijk Brugse Poort, dwaalden hier heel wat stervelingen lijfelijk rond, die er slechts genoegen in hadden toen alle

cafeetjes aan de beurt waren geweest. Dat was toen. Spijtig genoeg voor de brouwer.

Gerald leefde voor de kunst in zijn vele vormen maar ook in de kunstige wereld van de Brugse Poort en hij had er voor altijd zijn hart verloren. Wie spreekt er van gemist worden?

tekst: Erik

Laten wij instemmen met zijn verzoek en nog even het glas – en liefst van al een vermaarde Duvel – heffen op een man die in hart en nieren aan- wezig was in de Brugse Poort. Terwijl wij hem even gedenken wanneer wij

- de Schuinschreivers en Fixatievers - doorheen de buurt dwalen. Maar ook nadenken over de bouwstenen, waarvan hij en zijn familie er eentje was.

Goedkope Kamermuiltjes

My father bought those cheap slippers
Een verrassing in verrassend roze en roosachtig roos
With fluffy things and red flowers on top
Met pluizige bolletjes er bovenop
Pinkly and pinkish pink.
My mother used them
En begon ertmee in de tuin te wroeten
To fool around in the garden
Mijn vader stelde zich op bij het raam handen aan de zij
My dad said
Hij zou nooit voor mij ma
Never to buy slippers
Kamermuiltjes kopen, zei hij.
For my mum again.
Een gedicht door Pef ©2010 Pef.
A poem by Pef.
Uit: Afgedragen kleren
From: Worn out clothes.

http://www.pef.tv/heaven.com or check for "pef" "poetry"

DE VUILBAK VAN ONS KOMMEERKE

De Gentse vuilzakken schetteren in het straatbeeld tegenwoordig. Een iet wat wrang gevoel be-kroop ons bij de le vuil-nisophaling na de laatste verkiezingen. Het geel/zwart waren iets te uit-bundig aanwezig in het straatbeeld toen. Iets te vrolijk ook. En nu, 145 (and counting) dagen na die schreeuwelijke zondag vloeken die vuilzakken nog altijd. Tijd om de zakken leeg te gooien en onze gram te spuien over zoveel lelijkheid. We gaan met modder gooien en verdomd goed mikken ook! En het zal langer duren dan 24h.

DRT605
AVR769
QTS423

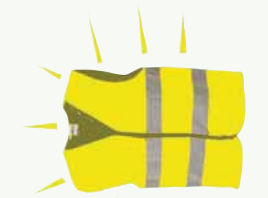
• QTS423: als Gij iemand bijna van zijn sokken blaast omdat Gij veel te hard rijdt en aan 't bellen zijt dan is het schoon zaak om het trillende hoopje medemens midden van de weg in de ogen te kijken en u te verontschuldigen.

Gouden Raed van de Zusjes Tijsebaert ...
In een vorige Kommeere wisten we ons in het gezelschap van muizen. Veel muizen.
Onze zusjes hadden de remedie gevonden, zegden ze. Ze hebben ons die remedie ook doorgemaild, zegden ze. Helaas, dat document is verdwenen. Opgelost in de vele andere woorden die een mens te verwerken krijgt. En gezien de 24h die we hier maar krijgen om de vuilbak te vullen, wordt het een schier onmogelijke taak om net dat document terug te vinden.
Om het simpel en kort te houden: verhuizen is mis-schien nog het beste om van die akelige vieze beesje af te raken? Soit. Laat voor deze ene keer de onrecht-streken gegeven Gouden Raed van de zusjes luiden: 'orde en nethed zullen uw leven een stuk aangena-mer maken'. En wij buigen nederig het hoofd onder-tussen.

De mens en zijn lichaam ...
We zijn fragiel, zoveel is zeker: De klok rond, 24h op 24h. Al die lapmiddelen gaan daar niets aan veran-deren maar ze kunnen helpen. Zou dus diegene die onze fietszakken heeft leeggehaald zo vriendelijk wil-len zijn om alles netjes terug te geven? We zullen zelfs niet boos zijn maar **WE WILLEN ONZE FLUOJAS TERUG!!** Ge krijgt 24h, vanaf nu.

Eervolle vermelding ...
Voor diegene die binnen de 24h onze fluojas terug-geeft.

Het zwarte schaap van de maand ...
De bewegende medemens die samen met ons het asfalt gaat bevolken de komende dagen en weken en ons niet gaat zien omdat onze fluojas is gepikt ... u bent gewaarschuwd; we kunnen héél kwaad worden als we omver worden gereden; inhalen langs rechts doet ons stuipen hangen en in ons wiel hangen zodanig dat wij alle wind in ons gezicht krijgen (en Gij niet, pro-fiteur) maakt ons woest. En doet eens iets aan het irritant rammelen van uwe fiets, ja?

Zijt ge ne slechte mens
...als ge in de Bioplanet met 2 broden buiten stap en thuis ziet dat ge er eigenlijk maar 1 hebt betaald?
...als ge met de repetitiekassa gaat lopen, die kassa er-gens leeg achterlaat (want er zat toch niets in) en dan achteraf zegt dat ge daar niets mee te maken hebt?
...als ge uwe koffie vergeet te betalen omdat ge bui-ten zo gezellig aan het babbelen waart?
...als ge zwaar kot houdt in het park, materiaal dat niet van u is vernield en ge op iedereen zijn systeem werkt met uw lawaai en uwe vuile klap?
...als ge een fluojas pikt:

kringloopwinkel Brugse Poort
KERSTMARKT

Heb je een origineel, uniek kerstcadeau op je ver-langlijstje, ben je op zoek naar een geschenk met een verhaal of feestkleedij dat een tikkeltje speciaal mag zijn? Op **VRIDAG 10 DECEMBER** wordt de kring-loopwinkel omgetoverd in een heuse kerstmarkt waar je **TUSSEN 18 EN 21 UUR** gezellig kunt snui-teren in een ruim aanbod aan geschenken, kerst-decoratie en feestkleedij tegen zeer sociale prijzen. En voor wie er de vrijdag niet bij kan zijn: op **ZATERDAG 11 DECEMBER** vullen we de winkel aan met nieuwe spellen en maken we er van **9.30 TOT 16.30 uur** opnieuw een gezellig feestje van. En na dit weekend loopt de kerstmarkt gewoon door zo-lang de voorraad strekt.

KRINGLOOPWINKEL Brugse Poort

Rita mode
Kleding voor hem en haar

Bevrijdingslaan 21
9000 Gent

☎ 09 226 31 49

...als ge u kwaad maakt omdat ge denkt dat er reden is om u kwaad te maken?
...als ge gelukkig zijt en al de miserie van een ander u efkes, heel efkes maar, niet meer kan schelen?

Hoe zegt Einstein het?
"Er zijn slechts twee dingen die oneindig zijn in deze wereld: het heelal en de dwaasheid van de mensen. Slechts van één van die twee dingen is men intussen nog niet zeker: de oneindigheid van het heelal."

Els Eeckhout

blazoen optiek b.v.b.a

Blazoestraat 5
9000 Gent
Tel: 09 226 17 24

openingsuren: 9 - 12u en 14 - 18.30u
zaterdag: 9 - 12u

BTW BE 0420 439273 - RPRGENT

Handelaars en zelfstandigen
van de Brugse Poort, wenst u ook te adverteren en ons tijdschrift te steunen?
Neem dan contact met ons op. De plaats is beperkt.

Tarieven:
20 € voor 1/8ste pagina
60 € voor 1/2 pagina
90 € voor een volle pagina.

Geïnteresseerd? Geef een sein.
☎ 09 237 04 07
Bij De Vieze Gasten

BINK VAN DE MAAND

Marc beleeft het leven in beeldtaal, Zen en Rock 'n Roll en heeft een broeiend laboratorium ergens tussen de Fenixbrug en de 1000 Vuren.

